

vendt? – kritiseret den langsomme beslutningsproces i EU og udtalt, at dette skyldes sagens unødvendige hensyn til forskellige nationale politikere og regeringer, som er en hindring for kapitalens frie udfoldelse. Heri støttes de af Europa-Kommissionen og embedsmændene. Det er da også klart, at en fortsat overførsel af magt- og beslutningskompetence til komiteerne vil styrke både Kommissionen og bureaukratiet i Unionen.

Det endelige forslag til udformning af denne værdipapirkomites grundlag har siden været til behandling i Den Europæiske Union, bl.a. fordi Europa-Parlamentet har protesteret imod Rådets beslutning, da Europa-Parlamentet kobles ud af lovgivningsprocessen, når magten flyttes fra Rådet til en embedsmandskomite. Det er derfor bemærkelsesværdigt, at et stort flertal i Folketingets Europaudvalg i foråret 2001 har støttet denne konkrete afdemokratisering.

Det endelige forslag om Lamfalussy-rapporten er nu vedtaget i Europa-Parlamentet. Europa-Kommissionens formand, Romano Prodi, har givet Parlamentet en række indrømmelser, som gør, at Europa-Parlamentet mere eller mindre sidestilles med regeringerne i denne komiteproces. Europa-Parlamentet får mindst tre måneder, før det skal vedtage alle forslag til nye regler og love, hvor det kan gennemgå beslutningerne/arbejdet fra de to nye specialudvalg (komiteer), som nedsættes til at udforme den konkrete EU-lovgivning på værdipapirhandelsområdet efter overordnede rammedirektiver fra Rådet og Europa-Parlamentet. Hvis Europa-Parlamentet protesterer inden for de tre måneder, vil forslagene ikke kunne vedtages. Men som Jens Bostrup skriver i Politiken den 6. februar 2002, så er »... rent juridisk nødbremsen til Parlamentet mindre klart formuleret. Men Europa-Parlamentets store flertal stillede sig tilfreds med den politiske forståelse bag aftalen, hvor Kommissionen også forpligter sig til at støtte en demokratisk reform af hele komitesystemet under debatten om reform af traktaten«.

Desuden har Parlamentet fået den indrømmelse, at al »Lamfalussy-lovgivning« – som Børsen kalder de to komiteers arbejdsområde – skal genvurderes om fire år.

Endelig har Europa-Parlamentet brugt denne sag til at presse yderligere indrømmelser ud af Europa-Kommissionen. Prodi har lovet, at han og Kommissionen ved den kommende regeringskonference vil støtte Europa-Parlamentets krav om yderligere beføjelser, »... så Rådet og Parlament ligestilles i overvågningen af Kommissionens arbejde« (Børsen, den 4. februar 2002.)

Denne udvikling medfører, at et stigende antal sager i komiteprocedure ikke kommer til behandling på Europaudvalgets møder. Forslagsstillerne har tidligere kritiseret denne udvikling, hvor Europaudvalgets medlemmer få dage før en sag skal til endelig afgørelse i en komiteprocedure modtager et notat, hvor sagen står beskrevet, og hvor den danske regering meddeler, hvordan den har tænkt sig at stemme. Det vil sige, der ikke er tid til at behandle sagen på det ugentlige fre dagsmøde i Europaudvalget. Forslagsstillerne har i flere omgange krævet af den danske regering, at den tog dette op i Rådet og forlanger, at den sag, der er sat på dagsordenen, udsættes til endelig afgørelse, indtil der har været de fornødne uger til, at den kan blive behandlet i de nationale parlamenter. I dette tilfælde både Folketingets Europaudvalg og det pågældende fagudvalg.

Forslagsstillerne har adskillige gange været ude for, at der i notatet står en dato for mødet i den pågældende komite, som er enten samme dag eller dagen efter, notatet modtages! Det understreger kun det udemokratiske i hele processen, og medfører i stigende grad, at Folketinget og Europaudvalget reelt sættes ud af spillet.

Situationen er nu så grell, at selv inkarnerede EU-tilhængere råber vagt i gevær over for denne udvikling. Den 19. april 2001 skrev EU-eksperten Peter L. Vesterdorf en kronik i Jyllands-Posten, hvor han under overskriften »EU's komitévælde« siger at:

»Det er afgørende vigtigt for borgernes accept af EU, at det gøres muligt at sikre forudgående grundig offentlig debat og efterfølgende vedtagelse i fornødent demokratisk legitimerede organer som Rådet og Europa-Parlamentet, af bestemmelser, der som regler om sundhed, sikkerhed og miljø opleves af den enkelte som noget nærværende og relevant«.

Han nævner bl.a. som noget af det seneste, at »nye regler om tilladte stoffer i økologiske produkter kan vedtages på forslag af Kommissionen og under medvirken af nationale repræsentanter i en komité«.

En af hans konklusioner – efter forklaring af denne fremgangsmåde – er, at man »stort set holder politikerne udenfor og lader teknikere, bureaukrater og eksperter bestemme«. Denne udvikling karakteriserer han som farlig og opfordrer til, at man derfor næste gang, EF-traktaten skal op til ændring: »... tager komitéprocedureproblematikken op igen for at søge at sikre, at forslag i komitéprocedure i alle tilfælde af betydning for sundhed, sikkerhed o.l. kan tages op af Rådet og/eller Europa-Parlamentet på samme måde som man – så vidt vides – kan i England, hvor statslige gennemførelsesbestemmelser fremlægges i det natio-